

ΤΡΕΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Μ^ο ἐπίκραναν καὶ φίλοι μου κ^ο ἐχθροί.
Μ^ο ὀργὴ καὶ λύπην ἔγειρα βαρὺ
στὸ χέρι μου τὸ μέτωπο τὸ ξαναμένο.
Ἐξαφνα στ' ἀνθογιάλι τ' ἀνθοστολισμένο

ἔπεσ^ο ἡ θολωμένη μου ματιά.

Μ^ο ἐκύτταζαν μὲ τὰ φαιδρά των χρώματα,
μὲ τὰ παρθένα των γελοῦσαν στόματα
κ^ο ἔσβυσαν τῆς καρδιάς μου τὴ φωτιά.

Ἦ σεῖς, ποὺ ζῆτε σὲ λαγκάδια καὶ βουνά,
καὶ σᾶς χαϊδεύει ἀνάλαφρα καὶ σᾶς φιλεῖ
κι^ο ἀγάπης λόγια μυστικά σᾶς ὀμιλεῖ
τῆς ἀνοιξῆς τ' ἀγέρι ποὺ περνᾷ.

Ἦ σεῖς, ποὺ ζῆτε στῶν ἀγρῶν τὴ σιγαλιά
καὶ χαίρεσθε τοῦ δάσους τὸ μουρμουρισμὸ
καὶ τῆς πηγῆς τὸ φλύαρο γαργαρισμὸ
καὶ τὰ γλυκόλαλα σᾶς κελαῖδοῦν πουλιά.

Σᾶς βλέπω κι' ὁ θυμὸς κ' ἡ ταραχὴ μου σβύνει.
 Κι' ὅλη τῆς φύσεως ἡ γαλήνη,
 σ' ἀρώματα καὶ σὲ δροσιά λουσμῆνη,
 μέσ' στὴν καρδιά μου κατεβαίνει.

*

Ἐκάθισα μὲ ταραχὴ καὶ ζάλῃ
 κι' ἀκούμπησα στὸ χέρι τὸ κεφάλι.
 Μ' ἐπλήγωσαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι
 μὲ τὰ φαρμακερὰ των χεῖλη.

Ἐξαφν' ἀπὸ τὰ σπίτια τὰ γειτονικά
 χύνονται, ρέουν, μ' ἀγκαλιάζουν,
 μὲ συγκινοῦν, μὲ συναρπάζουν
 μιᾶς ἀρμονίας κύματα μαγευτικά.

Ὡσὰν χρυσές, σὰν διαμαντένιες στάλες
 οἱ τόνοι ἐστάλαξαν σὰν ἀπὸ σφραῖρες ἄλλες
 καὶ σι' ἄδυτα τοῦ στήθους μου τοῦ σκοτεινοῦ
 ἄπλωναν τὴ γαλήνη τοῦρανοῦ.

*

Μ' ἐπλήγωσαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι.
 Μὲ πικραμένη τὴν καρδιά
 τριγύριζα κατὰ τὸ δεῖλι
 στὴν ἔρμη λαγκαδιά.

Ἐξαφν' ἀπ' τὸ χωριὸν κεῖ πέρα
 τοῦ ἑσπερινοῦ τὸ σήμαντρον ἀργολαεῖ,
 πάλλ' ἢ φωνή του μέσ' στὸ βραδινὸν ἄερα,
 ὡσὰν ὑπόμνησις στὸν κόσμον ὑψηλή.

Εἰρήνης πνεῦμα ἀπλώνεται στὴ γῆ,
 τ' ἄνθη συγκλείουνε τὰ πέταλά των,
 παύουνε τὰ πουλάκια τ' ἄσματά των,
 ἅγια βασιλεύει γύρωτε σιγή.

Ὅλη τῆς πλάσεως ἡ γάλην' ἢ εὐλογημένη,
 ποὺ πνέει μεσ' ἀπ' τὸν ἦχο τῶν κωδῶνων,
 σὰν ἀπ' τὰ βάθη χριστιανικῶν αἰώνων,
 μέσ' στὴν ψυχὴ μου κατεβαίνει.

Μάϊος 1925.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

